

han ikke alene valgte sine Udtryk med Takt og Smag men talte flydende og sikkert som den, der er vant til at føre Ordet.

Selve Pers Meddelelse lod hende ret uberørt, — hun havde jo længe tænkt paa, om han dog ikke snart skulde rejse, og undret sig over, at han, som efter Hofjægermesterindens Sigende havde saa store Planer for, kunde tage sig saa lang en Ferie. At det maatte være et Brev fra hans Forlovede, der havde foranlediget hans pludselige Bestemmelse (som jo endog kom Hofjægermesterens overraskende), var hun nu ganske sikker paa. Maaske var der ligefrem kommen en Ordre derom, hvilken han da øjeblikkelig efterkom. Stakkels Mand! — hun havde ham naturligvis ganske i sin Magt. Det var nok alligevel ikke blot for Talens Skyld, han havde siddet saa urolig hele Tiden. Hun havde virkelig Medlidenhed med ham. Hans Ansigt røbede absolut heller ingen stor Længsel efter Gensynet. Maaske var der endda en anden, han holdt af. Ja, det var der naturligvis!

Hendes Kinder kom med eet til at blusse. Ja, det var der naturligvis! — gentog hun i Tankerne. At hun ikke havde tænkt paa det før!

I det samme bød Hofjægermesterinden Velbekomme, og man rejste sig fra Bordet.

Per bukkede ceremonielt for Inger, der besvarede hans Hilsen med et flygtigt Nik. Derpaa